

rioden 1979–81. Udgifterne til boligydelse anslås derfor til 670 mio. kr. årligt for det offentlige.

Udgiften til den gældende ordning under boligministeriet for boligsikring til pensionister medfører udgifter for det offentlige på i alt ca. 500 mio. kr. årligt. Disse udgifter bortfalder ved indførelsen af boligydelsen.

Nettomerdgiften til pensionister i lejeboliger anslås herefter til ca. 170 mio. kr. for det offentlige.

Udgiften til boligydelse i form af *tilskud til pensionister i ejerboliger* anslås at udgøre ca. 90 mio. kr. årligt. Ved beregningerne er forudsat, at alle pensionister, der vil være berettiget til boligydelse i form af tilskud til ejere, straks fra ordningens start faktisk vil modtage ydelsen.

Udgiften til boligydelse i form af *lån til pensionister i ejerboliger* anslås at udgøre maksimalt 320 mio. kr. årligt. Det forudsættes dog, at i gennemsnit vil kun ca. halvdelen af det maksimale antal pensionister, der vil være berettiget til boligydelse i form af lån til ejere, faktisk optage sådanne lån, hvorfor det antages, at bruttoudgiften årligt bliver ca. 160 mio. kr. Herfra skal imidlertid trækkes tilbagebetalingerne af lånene, der efterhånden vil reducere disse udgifter betydeligt, således at netto-udgifterne til lånene på længere sigt vil nærme sig 0. På kort sigt vil tilbagebetalingerne være beskedne og er skønsmæssigt anslået til i gennemsnit ca. 15 mio. kr. årligt i perioden 1979–81. Udgiften til lånene efter fradrag for tilbagebetalingerne anslås med disse forudsætninger til ca. 145 mio. kr. årligt i perioden 1979–81.

Den samlede udgift for det offentlige til boligydelse til pensionister i ejerboliger anslås herefter til ca. 235 mio. kr. årligt i perioden 1979–81.

Den samlede bruttoudgift til boligydelsen for det offentlige kan herefter anslås til 905 mio. kr. årligt, der fordeler sig med ca. 670 mio. kr. til lejere, 90 mio. kr. til tilskud til ejere og 145 mio. kr. til lån til ejere. Efter fradrag af de nuværende udgifter til boligsikring på ca. 500 mio. kr. bliver nettomerdgiften for det offentlige til boligydelsen ca. 405 mio. kr.

De anførte beløb er beregnet under forudsætning af, at boligydelsen gennemføres alene, dvs. uden samtidig gennemførelse af de øvrige forslag vedrørende pensionerne.

Ved samtidig gennemførelse af de øvrige pensionsforslag nedsættes udgiften til boligydelsen. Forbedringerne af pensionerne medfører nemlig en højere egenbetaling, hvorved udgifterne til boligydelsen nedsættes. Nedsættelsen anslås til 70 mio. kr. årligt, hvorved bruttoudgiften bliver 835

mio. kr. Efter fradrag af de nuværende udgifter til boligsikring bliver merudgiften alt i alt for det offentlige ca. 335 mio. kr. årligt.

Da ydelsen foreslås at være skattefri, er de angivne beløb nettobeløb.

Den årlige udgift til boligydelsen skal efter lovforslaget fordeles således mellem staten og kommunerne:

	Udgift til boligydelse	Mindreudgift til boligsikring mill. kr.	Nettomerdgifter
Staten	535	÷ 200	335
Kommunerne	300	÷ 300	0
I alt	835	÷ 500	335

Som det fremgår af oversigten, bliver statens udgift på 535 mio. kr. reduceret med statens mindreudgift til boligsikring på 200 mio. kr., hvilket er 40 pct. af de samlede nuværende udgifter til boligsikring til pensionister på 500 mio. kr. Statens nettomerdgifter bliver således 335 mio. kr. årligt.

For kommunernes vedkommende bliver der en mindreudgift på 300 mio. kr. ved bortfald af boligsikringsordningen for pensionister. Det er foreslået, at kommunerne deltager i finansieringen af udgifterne til boligydelsen med samme beløb, hvorved ordningen bliver udgiftsmæssig neutral for kommunerne.

Dette foreslås at ske ved at kommunernes udgifter til boligydelsen refunderes af staten med 75 pct. Den mindreudgift, som kommunerne herved opnår i forhold til kommunernes udgift til boligsikring, udgør ca. 90 mio. kr., og foreslås modregnet i de generelle tilskud til kommunerne. Dette beløb opgøres som 300 mio. kr. (kommunernes nuværende udgift til boligsikring) fratrukket kommunernes andel på 25 pct. af bruttoudgiften, der er 850 mio. kr., når bortses fra tilbagebetalingerne. Disse forudsættes at indgå til staten, hvorved kommunernes andel i finansieringen i princippet holdes på et uændret niveau.

For kommunerne i hovedstadsområdet er det foreslået, at udgiften til boligydelsen fordeles på de enkelte kommuner efter deres skattepligtige indkomstgrundlag, svarende til hvad der gælder for udgifterne til boligsikring.

Indførelsen af en boligydelse kan i tilfælde, hvor pensionistens bolig er mindre tilfredsstillende, medvirke til, at pensionisten flytter til en dyrere og bedre bolig, hvilket betyder en øget udgift for det offentlige. Der kan også tænkes at blive en tendens til, at pensionisten forbliver boende i en noget dyrere bolig end under de gældende regler.